

стра Ива и куманскитѣ главатарѣ Тугортакъ и Сокачъ. Конетѣ бѣха стигнали вече до половината на ширната, кротка и бѣла рѣка, когато на българския брѣгъ се струпа тъмна навалица конни стрелци, които бѣха препускали день и нощъ за да откриятъ следитѣ на бѣгълцитѣ. Обсипаха отдалечаващитѣ се съ облаци стрели, ала не успѣха никого да улучатъ.

Гибъвна и тържествуваща, Целгуба грабна кривия лѣкъ отъ кръста на Сокачъ, изпъна волската жила, закрепи се съ двата крака връзъ опънатата кожа и макаръ, че отъ време на време снагата ѝ се залюляваше отъ лекитѣ вълни, които заливаха ботушитѣ ѝ, успѣ да се прицели и пусна стрелата съ гордъ победенъ викъ. Нѣщо избръмча въ въздуха. Следъ мигъ, откъмъ струпанитѣ на брѣга войскари отекна яростенъ стонъ.

Сестрата на покойния кумански вождъ си отиваше тамъ, откъдето бѣ дошла нѣкога, съ пламенна и непокорна кръвъ.

А въ това време Борилъ и съюзницитѣ му заливаха съ огънь и смъртъ цѣлата Бдинска прония, сриваха калетата на непокорнитѣ власти, преселваха въ робство цѣли селища. Така узурпаторътъ възвърна отново властта си надъ разбунтуваната областъ. И веднага се върна обратно въ Търновъ, за да продължи прекъснатия си походъ противъ латинитѣ.

Въ престолнината намѣри народа размиренъ и кипналь. Навсѣкъде по пѣтя си срещна недоволни тълпи, които издигаха глухъ ропотъ за непокорство. Отново се изпълниха тъмницитѣ съ затворници. Пакъ пламнаха кладѣ. Издигаха се бесилки. Подъ Царевецъ всѣки день се трупаше гъста навалица, която простираше заканително юмруци къмъ крепостта и кръщѣше:

— Долу Борилъ!

— Да си върви тоя, който продаде Браничево и Бѣлградъ на венгритѣ!

— Не щѣмъ вече да слизаме на югъ!

— Върнете ни князь Иоанъ!